

Cal fer política amb l'Estat espanyol?

written by Alexandre Fenollosa i Ruiz | 15 d'agost de 2023

Etimològicament el terme política prové del grec i en aquesta llengua vol dir *polis*, és a dir, ciutat o estat. La política la fa el ciutadà de tota ciutat (estat) que decideix o pren decisions per a resoldre conflictes generats a la comunitat o ciutat.

Quan parlem de “fer política” ens referim a voler resoldre problemes que existeixen entre dos o més bàndols, dotats de poder de negociació, i legitimats i reconeguts per totes les parts, per tal de buscar una solució pactada que satisfaci a aquestes parts, fent concessions i sent generosos en les dues direccions, i òbviament buscant una via pacífica al conflicte perquè els ciutadans d'aquestes ciutats-estats (com dirimien originalment els antics grecs) obtinguin uns beneficis i garanties de convivència i defensa dels seus interessos nacionals en litigi.

Ara bé, quan la negociació es fa entre dos bàndols que un no reconeix a l'altre un estat d'igualtat, és a dir, ESTAT, amb majúscules, és quan sorgeix el problema de poder fer POLÍTICA, en majúscules.

Catalunya som una nació sense ESTAT, en majúscules, des de fa més de 300 anys, perquè per la força de les armes el rei castellà Felip V ens la va arrabassar i anul·lar amb el tristament recordat Decret de Nova Planta.

En els últims tres segles, molts han estat els intents de la nostra “classe política” de negociar amb l'Estat espanyol per tal de dotar-nos d'estructures d'estat, en minúscules, dintre d'un Estat més gran i tot poderós, i que de poc ens han servit per a poder tenir plenes competències en temes tan sensibles com la nostra llengua, cultura, defensa de la nostra xarxa

social, associativa i econòmica i, evidentment, el nostre autofinançament. Successives monarquies absolutistes i dictadures en el passat, o actualment la terrible llosa de la Constitució espanyola, amb el seu sacrosant karma de “la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles,” ... amb l’afegitó sarcàstic i fals de “... reconoce y garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran y la solidaridad entre todas ellas”, ens han impedit exercir els nostres drets nacionals amb els quals ens hem volgut dotar, sobretot en els últims 100 anys, amb els successius Estatuts del 1932, 1979 i 2006.

Heus aquí el quid de la qüestió. La visió que té l’Estat espanyol i, per tant, la gran majoria dels seus habitants, els espanyols, és que Catalunya ni és un estat, ni és una nació, sinó que som una nacionalitat o regió, segons si ens miren amb més o menys empatia. Queda clar que per a ells, com a interlocutors no gaudim de l’estatus necessari per a negociar res que afecti la seva integritat, ja sigui cultural, lingüística, econòmica o territorial. Ells parteixen del seu imaginari on creuen, no que “Catalunya és Espanya, sinó que Catalunya és d’Espanya”. Els pertanyem per la “fe y gracia de Diós”. I en això tant és que siguin espanyols de dretes, com espanyols d’esquerres, en el fons tots pensen com a espanyols!

La maleïda taula de negociació, que alguns s’entesten a defensar a capa i espasa, no té raó d’existir, no hi ha res a negociar que pugui beneficiar a Catalunya i per tant “perjudicar” a Espanya (segons la seva òptica). Perquè es tractaria d’això, de cedir uns beneficis propis d’un ESTAT, en majúscules, a una nacionalitat sense estat, com ens hi consideren. Ells no volen perdre mai. Per què? No són pas idiotes. Ja van perdre totes les colònies a ultramar i, per tant, s’han de mostrar inflexibles amb l’última colònia que els queda, de fet la més gran que han tingut mai i d’on han tret més riqueses i, quan ha calgut, per la força, a sang i

fetge.

Històricament als catalans se'ns considera grans negociadors i comerciants, com hem demostrat sobradament al llarg de la nostra mil·lenària història. Però quan ho hem fet ha estat entre iguals, amb altres comerciants o pobles amb els que podíem intercanviar les nostres manufactures, riqueses, costums, llengua i cultura. Però no se'ns dona gens bé quan tenim al davant persones, empreses o països que actuen com a bàrbars, sense respecte per la paraula donada o l'ètica que hauria d'imperar entre els negociadors.

Si ens ho mirem bé, des de la seva perspectiva, no tenim res que puguem oferir-los i que ells no tinguin ja, pel simple fet que es creuen que són els nostres amos, i que allò que és nostre és d'ells.

En resum: mentre no siguem un Estat-Nació, no podrem negociar res amb Espanya. No té sentit des de la seva òptica obtusa. Ells no ens veuran mai com a interlocutors vàlids fins que no puguem demostrar que Catalunya ens pertany a nosaltres els catalans, i que som nosaltres els amos i senyors de casa nostra, fins que tinguem un domini el més efectiu possible del nostre territori en tots els àmbits: econòmic, polític i territorial, tal com vàrem demostrar en els fets de setembre i octubre del 2017, quan el relat dominant dintre de la societat catalana era el de què una Catalunya independent seria un millor país i on la nostra gent podria prosperar socialment, cultural i econòmica.

No tenim res a negociar amb Espanya. No és possible. Tampoc hem de seguir pretenent que els espanyols ens estimin pel que som o pel que volem ser, no els hem de voler convèncer que som bona gent, que ens han de tractar millor, que ens ho mereixem després de 300 anys de sacrificis..., és una partida perduda que ja seria hora que ens n'adonéssim.

No cal que hi gastem més energies. Ells són com són i no els

canviarem. Per contra, ens hem de mentalitzar que “l'enemic el tenim a dintre de casa”. El que hem de fer és tornar a convèncer a la nostra gent, als autonomistes i també espanyolistes, que una Catalunya millor és possible si ens ho creiem i lluitem per a fer-la forta i gran. Cal tornar a tenir orgull de país. Cal catalanitzar la nostra societat. Cadascú des de la nostra parcel·la i faceta podem contribuir-hi de manera modesta, però efectiva: defensant i parlant la nostra llengua en tot moment, comprant productes de casa nostra per a potenciar les nostres empreses, consumint cultura en català, fent pedagogia de país a casa nostra, entre la nostra gent. Ens hem de sentir catalans i catalanes per sobre de tot. Però això no s'assoleix simplement amb bones intencions, no. Calen sobre tot bons governs a tots nivells, que treballin per la gent, que siguin valents davant dels atacs que segur que vindran de les espanyes per a ser “insolidaris” amb la resta de l'Estat. Cal que els nostres polítics actuïn coordinadament i amb visió d'ESTAT-NACIÓ; en majúscules. Prou d'estúpids egos dels líders polítics de tots els partits, sense excepció, acabem amb les lluites intestines que ens aboquen al fracàs continuat i al desencís del poble. Canviem els seus líders! Creem noves plataformes socials i compromeses amb el país, més transversals i realment democràtiques.

Les eleccions del passat 23 de juliol han estat una nova demostració del cinisme que tenen tant els espanyols de la falsa Espanya democràtica, com també dels autonomistes-espanyols de casa nostra, sense oblidar-nos dels que tot i proclamar-se independentistes actuen amb mentalitat autonomista, tots plegats ens demanen que salvem Espanya de la dreta i la ultra-dreta retrògrada i involucionista. Però a benefici de què i de qui? A benefici dels espanyols, naturalment, per a mantenir el seu *statu quo*. Som la seva colònia i ens exigeixen que els servim com a serfs.

A Junts per Catalunya li ha estat assignat un molt important i difícil paper que els designis de les urnes li han atorgat.

Diuen que té la clau de la governabilitat a Espanya i que és la seva obligació tenir visió i actuar amb sentit d'ESTAT, en majúscules. Però de quin estat parlen, del nostre? No pas! Del seu, òbviament! Quins nassos que tenen!

Ben mirat, ara tenim una oportunitat única per a NEGOCIAR, amb majúscules, d'ESTAT a ESTAT, amb majúscules. Tant de bo que fóssim capaços i mantinguéssim la dignitat d'una vegada per a totes de defensar els nostres interessos legítims, i actuar amb mentalitat d'ESTAT-NACIÓ, en majúscules: exigir per escrit i davant de notari si cal, que els espanyols no són gens de fiar, que en el termini d'un any com a màxim, se'ns garanteixi el dret a decidir sobre la nostra voluntat de ser un ESTAT propi, amb majúscules, mitjançant un nou referèndum, aquesta vegada pactat i acordat amb Espanya i el beneplàcit de la comunitat internacional; atorgar la nul·litat de les sentències de tots els presos i condemnats polítics catalans, a casa i a l'estranger; i fer d'una vegada totes les transferències de diners i pressupostos que tenim pendants de rebre de la tercera disposició de l'Estatut del 2006, amb efectes retroactius i amb interessos inclosos. A partir d'aquí, parlem-ne.

I sinó, espanyols, ja us ho fareu!

Lectura a l'acte de Músics per la Llibertat, Vilafranca del Penedès 24 de juliol 2023